ДІАНА УІНН ДЖОНС

"ВУХОВЕРТКА ТА ВІДЬМА"

DIANA WYNNE JONES

"EARWIG AND THE WITCH"

Переклад з англійської

Остання казка великої письменниці.

Вуховертка живе у дитячому будинку. Це гарне та щасливе місце, де кожен робить те, що хоче Вуховертка. Вона не має найменшого бажання, щоб її вдочерили. Одного жахливого дня у сиротинець прийшла дивна пара…

Глава 1.

В дитячому будинку Сент-Мовальд, був день, коли люди, що хотіли стати прийомними батьками, приходили подивитися, кого б з дітей, вони хотіли узяти.

— Як нудно! – сказала Вуховертка [1] своєму другові Заварному Крему. Вони вдвох вибудувались у шеренгу у їдальні, разом із старшими дітьми. Вуховертка вважала, що сьогоднішній день був марною втратою часу. Вона була абсолютно щаслива у Сент-Мовальді. Їй подобався чистий запах лаку, який був скрізь, та яскраві сонячні кімнати. Їй подобалися тутешні люди. Так сталося, тому, що кожен, від місіс Бріггз — Великої матусі, до найновішого та найменшого малюка робили саме те, чого хотіла Вуховертка. Якщо Вуховертці хотілося пастушого пирога[2] на ланч, вона могла схилити кухаря, зробити його для неї.

Якщо вона хотіла нового червоного светра, місіс Бріггз, поспішала у крамницю та купляла його. Якщо вона хотіла гратися у хованки в темряві, всі діти гралися із нею, навіть ті, хто боявся темряви. Вуховертка ніколи не лякалась. Вона була дуже сильною особистістю.

З ігрової кімнати, яка була поруч, доносився гомін, там також вишукували немовлят та малюків. Вуховертка могла чути голоси, що вигукували:

— О, хіба вона не мила! – та, — О, лише поглянь які оченята у цієї крихітки!

— Огидно! – пробурмотіла Вуховертка. – Що за нахабство! – Вуховертці подобалася більшість немовлят та малюків, але вона не вважала, що вони були народжені задля милування. Вони ж були людьми, а не ляльками.

— Це ж добре для тебе, — сказав її друг Заварний Крем. – Ніхто ніколи тебе не вибере.

Найбільше за усіх в Сент-Мовальді, Вуховертці подобався Заварний Крем. Він завжди робив саме те, що казала вона. Єдиною його вадою було те, що він досить часто лякався. Вона сказала заспокійливо:

— Тебе також ніхто не вибере. Не хвилюйся.

— Але відвідувачі розмірковували щодо мене, — сказав Заварний Крем. — Декілька разів вони майже вибрали мене. – А потім він додав, дуже відважно, — а тобі ніколи не хотілося б щоб тебе забрали та відвезли жити десь, в іншому місці, Вуховертко?

— Ні, — твердо сказала Вуховертка. Але вона обміркувала це. Можливо буде весело, поїхати кудись та жити у звичайному будинку, як інші діти? А потім вона подумала про велику кількість людей у Сент-

Мовальді, які робили саме те, чого хотіла вона, і вона зрозуміла, що у звичайному будинку, було б лише двоє, чи троє людей, або, щонайбільше, шість. Це було занадто мало, щоби бути цікавим. – Ні, — сказала вона. – Будь-хто, хто б вибрав мене, має бути дуже надзвичайним.

Саме тоді, місіс Бріггз прибігла з ігрової кімнати, дивлячись розгублено.

— Старші тут, — сказала вона. – Якщо ви захочете піти зі мною, то я назву вам імена та трохи розповім про кожну дитину.

Вуховертці вистачило часу лише щоб застережливо прошепотіти Заварному Кремові:

— Не забудь скосити очі, як я тебе вчила! — і в цей момент, у їдальню, слідуючи за місіс Бріггз, увійшла дуже дивна пара. Вуховертка могла бачити, що вони намагалися надати собі пересічного вигляду, але вона знала, що ці двоє не були звичайними, анітрохи. У жінки одне око було коричневе, а інше – синє, неохайність та зморщеність простежувалась на її обличчі. Це не було приємне обличчя. Жінка намагалася придати йому приємніший вигляд, завивши волосся у платиново-блакитні[3] завитки та використовуючи багато пурпурової помади. Це не пасувало до її коричневого твідового костюма, чи до її яскравого зеленого светра. І жодне з переліченого, не пасувало до її великого червоного капелюха, або небесно-блакитних чоботів на високих підборах.

Щодо чоловіка, то коли Вуховертка поглянула на нього вперше, він виглядав як будь-хто, повз кого ви могли пройти на вулиці. Коли вона поглянула вдруге, то їй було взагалі важко його розгледіти. Він був схожий на довгу чорну смугу в повітрі. Після цього, кожного разу, як вона дивилась на нього, він здавався вище, та ще вище, а обличчя виглядало похмуріше та насупліше. Виглядало на те, що у нього були

довгі вуха. До того часу, коли чоловік із жінкою стояли перед Заварним Кремом, Вуховертка була майже певна, що чоловіків зріст становить дев'ять футів[4] і якісь дві штукенції стирчать з його голови. Ці штукенції мали б бути вухами, але Вуховертка думала, що це були роги.

— Цей маленький хлопчик – Джон Костер, — казала місіс Бріггз. Вуховертка була рада, що вона не була на місці Заварного Крему[5]. – Його батьки загинули у пожежі, — пояснила місіс Бріггз. – Так сумно!

Зазвичай, Заварний Крем супився, коли місіс Бріггз казала такі речі. Він ненавидів, коли люди казали, що у нього сумне життя. Але Вуховертка бачила, він так злякався цієї дивної пари, що не міг навіть хмуритися. І він забув, що повинен був скосити свої очі.

Перш ніж Вуховертка встигла штовхнути Заварного Крема, щоб нагадати йому про те, що слід скосити очі, дивна пара втратила до нього інтерес. Вони стали перед Вуховерткою. Заварний Крем побілів з полегшенням.

Місіс Бріггз зітхнула.

— А це Еріка Вігг,— безнадійно сказала вона. Місіс Бріггз ніяк не могла вирахувати чому ніхто ніколи не хотів взяти Вуховертку, із собою додому. Вуховертка була худорлявою. Її передні зуби та лікті стирчали, і вона наполягала, на тому, щоб збирати волосся у два пучки, що також стирчали, так само як її лікті та зуби. Але місіс Бріггз знала дітей, що були значно непривабливішими, але яких, здавалося, кожний хотів усиновити. Чого місіс Бріггз не знала, так це того, що Вуховертці дуже добре вдавалося робити себе непривабливою. Це було чимось, що вона робила досить спокійно, впливаючи зсередини, на своє обличчя, і вона робила це завжди, тому що була щаслива залишатися у Сент-Мовальді.

Зараз вона робила себе непривабливою. Вона думала, що ці двоє людей були найжахливішими, з тих кого вона коли-небудь бачила. Вони дивилися на неї похмуро.

— Еріка з нами, ще з тих часів, як була немовлям, — виразно сказала місіс Бріггз, бачачи як вони дивились. Вона не сказала, бо завжди вважала, це є досить особистим, що Вуховертку залишили на порозі Сент-Мовальду, рано вранці, із приколотою до її шалі запискою. У записці було:

"За мною женуться інші дванадцять відьом. Я повернуся за нею коли струшу їх з себе. Це може зайняти роки. Її ім'я Вуховертка."

Велика матуся та її асистентка сушили голови над цим. Асистентка сказала:

— Якщо її мати одна з тринадцяти, вона мабуть, відьма, яка роздратувала решту з свого шабашу.

— Нонсенс! – сказала Велика матуся.

— Але, — мовила асистентка, — це означає, що немовля також може бути відьмою.

— Нонсенс! – знову сказала Велика матуся. –Відьом не існує.

Місіс Бріггз ніколи не казала Вуховертці ані про записку, ні про те, що її ім'я насправді було – Вуховертка. Вона гадала, що це, ймовірно, був поганий жарт. Немає такого імені як "Вуховертка". Місіс Бріггз твердо написала "Еріка Вігг"[6] у свідоцтві про народження Вуховертки, та тримала свій рот закритим щодо решти історії.

Між тим, Вуховертка надала собі найнепривабливішого вигляду, якого змогла. Заварний Крем відійшов бочком від неї, і навіть місіс Бріггз

думала, яка шкода, що чарівність Вуховертки ніколи не з'являється у потрібний момент. А дивна пара дивилась на Вуховертку, так, ніби думали, що вона є досить огидною.

Жінка повернулася до дев'яти-футового чоловіка та подивилась на нього з-під свого червоного капелюха.

— Ну? – спитала вона. – Що думає Мандрагор?

— Я думаю, ймовірно, — відповів він глибоким, сердитим голосом.

Жінка повернулась до місіс Бріггз.

— Ми беремо оцю, — сказала вона, так, ніби Вуховертка була динею, або шматком м'яса на базарі.

Місіс Бріггз була така здивована, що захиталася. Перш ніж вона встигла прийти у себе, Вуховертка сказала:

— Ні, вона не забере мене. Я хочу залишитися тут.

— Не будь дурненькою, люба, — сказала місіс Бріггз. – Ти знаєш як сильно кожен з нас хоче бачити тебе у справжній родині, такій як у інших дітей.

— Я не хочу, — сказала Вуховертка. – Я хочу залишитися із Заварним Кремом.

— Зараз, люба, — сказала місіс Бріггз. – Ці добрі люди живуть зовсім поруч, на Липовій вулиці. Я певна, вони дозволять тобі бачитися із друзями, коли ти захочеш, і коли знову почнеться школа, ти зможеш бачити Заварного Крема щодня.

Після цього, здається, Вуховертка нічого більше не могла зробити, лише піти та допомогти одній з стажисток запакувати речі у сумку, поки місіс Бріггз та дивна пара заповнювали документи в офісі. Тоді вона мусила попрощатися із Заварним Кремом та поспішила за жінкою у червоному капелюсі та дев'яти-фунтовим чоловіком. Штукенції на його голові були рогами, Вуховертка була в цьому упевнена. Вона була здивована, що ніхто цього не помітив. Але більше всього вона було сердита та вражена тим, що уперше за її життя, хтось змусив її робити те, чого вона робити не хотіла. Вуховертка не могла цього збагнути.

"Мабуть, мені краще думати про це, як про виклик", — сказала вона собі, коли вони повернули на Липову вулицю.

Глава 2.

Вуховертка зовсім не здивувалась, виявивши, що будинок на Липовій вулиці був під номером тринадцять. Він підходив цим людям, навіть при тому, що це був всього на всього, досить звичайний одноповерховий котедж. Дев'яти-футовий чоловік відчинив хвіртку та пройшов крізь доглянутий сад, із рабатками троянд, у формі ромбів, точно в центрі кожного газону. Вуховертка помітила, що всі вікна котеджу були гарні та низькі. По ним було б легко вибратися, якщо виклик стане занадто обтяжливим для неї, і вона вирішить втекти.

Чоловік пройшов крізь передні двері першим та пішов у коридор, кажучи:

— Я дав тобі, що ти хотіла. Більше не турбуй мене.

Вуховертка не бачила куди він пішов, тому що жінка відчинила найближчі праві двері та кинула Вуховертчину сумку усередину.

— Будеш спати тут, — сказала вона. Вуховертка лишень встигла кинути погляд на маленьку порожню спаленьку, перш ніж жінка

зачинила двері та зняла свого червоного капелюха. Після того, як вона обережно повісила його на вішак, жінка сказала, — Тепер, давай з'ясуємо кілька речей. Мене звати Белла Яга і я – відьма. Я привела тебе сюди, тому що мені потрібна додаткова пара рук. Якщо ти працюватимеш старанно та виконуватимеш все що тобі накажуть, як хороша дівчинка, я не зроблю тобі нічого болісного. А якщо…

Вуховертка зрозуміла, що, насправді, це буде дуже великий виклик, набагато більший ніж усе, із чим вона колись зустрічалась у Сент-Мовальді. Все було у порядку. Їй подобався виклик. І десь, у глибині її свідомості, Вуховертка завжди сподівалась, що, можливо, одного дня вона знайде людину, яка зможе навчити її магії.

— Все в порядку, — перервала вона. Якщо ви бажаєте змусити когось робити те, що хочете ви, дуже важливо почати із ним з правильного напряму. — Вуховертка все про це знала. – Гаразд, — сказала вона. — Я і не думала, що ви виглядаєте як прийомна мати. Так що це — залагоджено. Ви навчите мене магії, а я погоджуюся залишитися тут та бути вашим асистентом.

Вона могла б сказати, що Белла Яга очікувала, що доведеться залякувати та погрожувати.

— Ну, тоді це з'ясували, — сказала Белла Яга сердито. Вона, виглядала так, ніби її поставили на місце. – Тобі краще піти сюди та почати працювати. – Вона провела Вуховертку крізь ліві двері.

Вуховертка окинула оком навкруги та намагалася не дихати занадто глибоко. Вона ніколи не бачила такого брудного місця. Оскільки Вуховертка звикла до просторих кімнат та чистих відполірованих підлог Сент-Мовальду, це був справжній шок. Усе було вкрито пилом. На підлозі був своєрідний осад з бридоти, що поєднував у собі старий бруд, зелену цвіль, і залишки від заклять – які, скидалося на те, переважно, були маленькими кістками та маленькими чорними рештками гниючих

предметів. Ця бридота піднімалася угору в одному кутку, в якому був прилаштований, на висоті, іржавий чорний казан, під яким мерехтіло зелене полум'я. Запах від згорання був жахливим. Смердючіші речі, як от курні пляшки та старі коричневі пакети, лежали поруч, деякі з них пролилися на довгий брудний стіл, або були кинуті у безладі на полицях. Всі миски, чаші та глеки, складені на підлозі, були вкриті брудом або коричневим слизом.

Вуховертка закрила ніс від запаху, розмірковуючи чи дійсно для чаклунства потрібно так багато гниючих речей. Вона подумала, що коли навчиться достатньо, то стане новим видом відьми – чистюнею. Між тим, вона оглянула все навколо та була спантеличена тим, що кімната, здавалася величиною, щонайменше, у цілий котедж.

Белла Яга усміхнулась, глянувши на Вуховертчин вираз обличчя.

— Давай, дівча, — сказала вона. – Ти тут не для того щоб витріщатися. Якщо тобі не подобається, можеш пізніше тут прибрати. А зараз я хочу, щоб ти, за цим столом, перетерла у порох щурячі кістки для мене. – Коли Вуховертка йшла до столу, а її щиколотки заплуталися в двох мертвих зміюках, Белла Яга повідомила, — У цьому домі одне велике правило. Ти маєш одразу його запам'ятати. За жодних умов ти не повинна турбувати Мандрагора.

— Ви маєте на увазі чоловіка із рогами? — мовила Вуховертка.

— В нього немає рогів! – сердито відказала Белла Яга. – Принаймні, більшість часу. Вони з'являються, коли його турбують.

— А що ще трапляється, коли його турбують? – запитала Вуховертка. Їй здалося, що Белла Яга здригнулась від самої лише думки.

— Жахливі речі, — сказала вона. – Якщо тобі пощастить, ти цього не дізнаєшся. А зараз – до роботи.

Незабаром, Вуховертка стукала тяжким товкачем в невеликій кам'яній чаші. Спочатку маленькі кістки у чаші хрустіли: "хрусть-хрусть". Після години праці, вони стали білим порохом, що шурхав: "сплаф-сплаф", але Белла Яга сказала, що порох має бути дрібнішим за дрібніше борошно, і змушувала Вуховертку продовжувати перетирати. До цього часу, руки Вуховертки боліли і їй було нудно. Белла Яга не казала навіщо потрібно перетирати порох. Вона взагалі, не відповідала на жодне Вуховертчине питання.

Вуховертка досить чітко зрозуміла, що Белла Яга не збирається навчати її магії. Вона лише хотіла, щоб Вуховертка виконувала тяжку роботу. Вуховертка знала, що щось із цим зробить, так скоро, як дізнається достатньо про Беллу Ягу та про її котедж та про всі її засоби. Так що Вуховертка перетирала порох, тримаючи очі та вуха відкритими.

Єдиною живою істотою у майстерні був чорний кіт, який весь час жалюгідно ховався в теплі, позаду іржавого казану. Час від часу, Белла Яга водила пальцем по сторінці сальної маленької книжки, на столі біля неї, та бурмотіла:

— Тепер треба кликати домочадця, — тоді вона йшла до казана та кричала, — Давай, Томас! Зараз твоя черга!

Томас завжди намагався втекти. Одного разу Белла Яга схопила його після лише короткої бійки, але у більшості випадків, він бігав навколо стін майстерні, а Белла Яга гупала за ним, галасуючи:

— Роби, що тобі наказано, Томас, або натравлю на тебе черв'яків!

Коли вона ловила Томаса, то йшла до столу, тримаючи його за загривки та кидала поруч із сальною книгою. Томас сидів там сердитою кошлатою купкою, поки Белла Яга закінчувала частину заклинання. Тоді він знову втікав за казан.

Вуховертка бачила, що всі заклинання Белли Яги знаходяться у сальній книжці. Звідти, де стояла Вуховертка, вона нагадувала книгу рецептів кухаря з Сент-Мовальду, окрім того, що ця книжка була бруднішою. Коли Белла Яга загупала за Томасом по кімнаті втретє, Вуховертка продовжувала орудувати однією рукою та притягнула книжку ближче, іншою рукою. Все ще стукаючи однією рукою, вона перегорнула сторінки.

"Заклинання, щоб отримати перший приз на виставці собак", ось над чим в даний момент працювала Белла Яга. Наступним було: "Знищити жоржини сусіда", а на сторінці після нього було: "Любовне зілля, щоб зачарувати сусідського хлопця". У цей момент Белла Яга прокрокувала до столу, тримаючи згорнувшогося, звисаючого Томаса. Вуховертка поспішно штовхнула книгу назад, на іншу сторону столу, та продовжила розтирати порох обома руками.

До вечері, Вуховертка побачила близько чверті заклинань у книзі, але жодне з них не могло принести користі їй. Вона деякий час розмірковувала над заклинанням: "змусити скейтборд робити трюки", але, хоча це й звучало весело, здається, воно ніяк не могло зупинити Беллу Ягу, зробити щось жахливе Вуховертці, якщо випаде така нагода. А їй не заважало б мати таке заклинання, розмірковувала Вуховертка, слідуючи за Беллою Ягою, по коридору, на кухню. Вона повинна бути захищеною від Белли Яги, перш ніж та зможе щось зробити.

На подив Вуховертки, кухня була звичайною кухнею, цілком теплою та затишною, а на столі, накритим на трьох, стояла гаряча вечеря. Під столом, на тарілці була велика риба, яку Томас швидко з'їв. Вуховертка подивилась на Мандрагора. Він маячив на стільці, з іншого боку столу, читаючи велику книгу у шкіряній обкладинці. Виглядав він як звичайний чоловік у поганому настрої. Тим не менш, він не виглядав як чоловік, що отримав вечерю.

— І що демони принесли сьогодні? – запитала Белла Яга, ясним улесливим голосом, яким вона, здавалося, завжди розмовляла із Мандрагором.

— Пиріг та смажену картоплю з вокзального буфету зі Сток-он-Трент, — загарчав Мандрагор, не піднімаючи голови.

— Ненавиджу пиріг зі станції, — сказала Белла Яга.

Мандрагор підняв голову. Його очі були як темні ями. Іскри червоного вогню світилися у глибині кожної ями.

— Це моя улюблена їжа, — сказав він. Іскри в його очах замерехтіли та виросли.

Тоді Вуховертка цілком зрозуміла, чому вона не повинна турбувати Мандагора. Вона була рада, що він, здається, навіть не помітив її.

Глава 3.

На наступний день, або десь так, Вуховертка з'ясовувала, все що могла, про Тринадцятий будинок на Липневій вулиці. Це було дивне місце. Для початку, здавалося, що, виходу з будинку не було. Зсередини, вхідних дверей не існувало. Там де вони мали б бути, була лише гола стіна. Вуховертка могла бачити охайний садок, з вікна своєї порожньої спальні, але коли вона спробувала відчинити вікно, то з'ясувала, що воно взагалі не відчинялося. Скло було вбудовано просто у стіну.

Вуховертка вирішила відноситися до цього як ще до одного виклику, та знайти інший вихід. У частину саду позаду будинку, вона могла потрапити досить легко. Шлях туди пролягав крізь кухню, прямо в буйство бур'янів. Белла Яга постійно відсилала Вуховертку туди – зібрати кропиву або ягоди бріонії [7] або беладону. Щоразу, Вуховертка

прокладала собі шлях крізь високу кропиву та чортополох, до нового місця в плетінні гігантських ожин, по краях саду, але це призводило лише до того, що рослини болюче жалили та залишали подряпини.

— Так ти звідси не виберешся! – сказала Белла Яга, підступно сміючись.

— Чому? – запитала Вуховертка.

— Тому що Мандрагорові демони охороняють, певна річ, — відказала Белла Яга.

Вуховертка кивнула. Це був ще один виклик. Вона почала розуміти, що їй доведеться, змусити також і Мандрагора робити те, чого хоче вона, і це буде нелегко виконати, не турбуючи його.

Вона продовжувала досліджувати. Котедж був значно більший всередині, ніж виглядав ззовні, так що було багато чого обслідувати. Двері поруч із Вуховертчиною кімнатою вели до ванної кімнати. Вона була звичайна, така як кухня. Скоро Вуховертка з'ясувала, що була єдиною, хто турбувався митися та чистити зуби. Як тільки вона у цьому упевнилась, то почала панувати у ванній кімнаті та причепила світлини Заварного Крему та місіс Бріггз до дверей шафки.

Двері за ванною кімнатою вели у величезну кімнату, повну книг, у шкіряних обкладинках, як ті, що Мандрагор читав за вечерею. Двері в кінці коридору, поруч із дверима на кухню, відчинялись у темне місце з бетонною підлогою, що смерділа так, ніби там щось здохло. Вуховертка зробила

глибокий вдих, затисла носа, та навшпиньках підійшла до дверей в іншому кінці. Місце за ними було схоже на церкву, але там стояло авто – маленький Сітроен – припарковане між стовпами, в середині. Інших

дверей там не було. Вуховертка припустила, що це гараж. Вона повернулася назад, радше роздратована.

Крім цих кімнат та майстерні Белли Яги, кухня була єдиною кімнатою, що вдалося віднайти Вуховертці. Зайшовши на кухню першого ранку, вона знову здивувалася наскільки звичайною та була. Томас сидів на підвіконні, гріючись на сонечку, підігнувши під себе передні лапи, зовсім як звичайний кіт. Біля плити Белла Яга смажила бекон та яйця.

— Дивись уважно, — сказала Белла Яга Вуховертці. – Я очікую, що ти готуватимеш сніданок у майбутньому.

— Добре, — сказала Вуховертка. – А де ви спите? Я не знайшла двері у вашу спальню.

— Не пхай носа у чужі справи, — відказала Белла Яга.

— А що ви мені зробите? – запитала Вуховертка.

Їй здалося, що Белла Яга не очікувала такого питання. Вона виглядала застигнутою зненацька та пригрозила тією ж самою загрозою, що використовувала для Томаса.

— Я натравлю на тебе черв'яків, — а потім вона зрозуміла, що треба б було налякати Вуховертку як слід. І вона додала, — великих синіх та фіолетових черв'яків, що звиваються. Так що бережися, дівчинко моя!

Вуховертка не зважала. Вона була тихою та слухняною в майстерні весь день. Белла Яга поставила її різати кропиву, товкти отруйні ягоди, та різати шкіри змій у тонесенькі смужки. Після обіду завжди треба було перераховувати компоненти, крупинки солі або очі тритонів. Вуховертка знову була роздратована. За перші два дні їй вдалося зазирнути у книгу заклинань лише чотири рази, і виглядало на те, що лише одне закляття

більш менш могло бути корисним, під назвою "Загострити очі на ніч". Поки Вуховертка розмірковувала, яким чином можна використати це заклинання, вона уважно спостерігала що Белла Яга робить із усіма тими речами, що Вуховертка перетирала та різала. Це виглядало цікавим та – легким. Деякі речі були зварені у казані, а потім перетерті старим брязкаючим електричним міксером у лосьйони. Інші були обережно загорнуті у невеличкі згортки з листя беладони, які Белла Яга потім зав'язувала у спеціальні вузли смужками зміїної шкіри. Вуховертці також хотілося б спробувати зробити це.

— Що погано у магії, так це жахливий запах, — сказала собі Вуховертка вночі, коли залишилась у своїй спальні. Вона зітхнула. Навіть думка про те, що вона власноруч робить справжні заклинання, не замінювала їй Сент-Мовальда. Вона жахливо скучила за Заварним Кремом. І вона не звикла спати вночі на самоті. В Сент-Мовальді спальні були на декілька дітей, із рядами ліжок. Але найбільше вона сумувала за тим, що не може піти до кухаря та попросити того, чого вона хоче на вечерю. – Я думаю, я була така сама як Мандрагор. – Вуховертка зітхнула. – Тільки у нього є демони, щоб приносити те, чого він хоче, щасливець!

Єдине, що не давало їй дійсно почуватися нещасною, був кіт – Томас. Якимось чином він відкрив її двері, – навіть незважаючи на те, що Вуховертка точно знала, що щільно зачинила їх, — та стрибнув у її ліжко, де розмістився на її ступнях та замуркотів. Вуховертка погладила його. Його хутро було м'яке та розкішне та цілком чисте, незважаючи на те, що він просиджував за казаном цілий день. Його муркотіння та бурчання крізь її пальці на ногах, було таке заспокійливе, що Вуховертка багато із ним розмовляла. Декілька разів вона обмовилась, та назвала його Заварним Кремом. Це настільки її розвеселило, що вона дістала приладдя для малювання та написала дуже лихий малюнок Белли Яги. Вона намалювала різні очі Белли Яги, її блакитне волосся та пурпурову помаду, а зморщене обличчя зробила найпотворнішим, як могла. Після цього, її настрій значно покращився. Вранці, вона приколола малюнок на шафку у ванній кімнаті, і все ще почувалася прекрасно.

Наступної ночі Томас прийшов до Вуховертки знову. Вуховертка погладила його. Потім вона почала малювати Мандрагора, настільки величезного та хмурого та жахливого, як тільки могла. Вона намалювала цяточки червоного всередині його очей та додала роги – але чомусь вони були більше схожими на вуха віслюка. Вона б залюбки намалювала поруч демона або когось такого, але вона не знала як виглядають демони, тож вона повернулася до обличчя Мандрагора, намагаючись зробити його якнайжахливішим. Але весь час її відволікало дивне світло в стіні спальні. Воно виглядало так, ніби стіна червоніла, або усередині її було полум'я.

— Що це? – сердито сказала вона, після того як зробила помилку у Мандрагоровому роті втретє.

— Це Мандрагор, — відповів Томас. – Його лігво з іншого боку цієї стіни.

Вуховертка впустила фломастер та витріщилася на кота. Його круглі світло-зелені очі дивились на неї спокійно.

— Ти…е-е…ти розмовляєш! – сказала вона.

— Звичайно, — мовив Томас. – Хоч і не часто. Я думаю, тобі варто припинити малювати. Це починає турбувати Мандрагора.

Вуховертка швидко заховала папір та фломастери.

— А ти знаєш заклинання? – запитала вона.

— Неабияку кількість. Більше ніж ти, — сказав Томас. – Я бачив, як ти зазирала у її книгу. Те, що тобі потрібно, ближче до кінця. Хочеш я покажу тобі?

— Так, будь-ласка! – вигукнула Вуховертка.

Глава 4.

— Хвилинку, — додала Вуховертка. – Як кімната Мандрагора може бути з тієї сторони стіни? Там же ж ванна кімната.

Томас вже майже піднявся, витягнувши свої ноги. Він подивився на неї понад своїм гладким чорним плечем.

— Так, я знаю, — сказав він. – Але так воно і є, тим не менш.. – Він закінчив розтягування та точіння кігтів о ковдру. – Йдемо? – запитав він та стрибнув на підлогу.

Вуховертка потупотіла за ним, з кімнати та через коридор. Двері майстерні були замкнені. Але Томас потягнувся угору та заточив кігті біля дверної ручки. Двері тихо відчинилися. Вуховертка намацала вмикач світла та вони вповзли у майстерню.

— Огида! – закричала Вуховертка, коли відчула слиз під своїми босими ногами.

— Тихо. Ти зможеш злизати його пізніше, — Томас скочив на стіл та схопив лапами сальну маленьку книжку. – Відкрий вкінці, та перегортай наперед, поки я не скажу зупинитись, — сказав він.

Вуховертка зробила, як він сказав. Вона перегорнула від: "Як наслати тьму черв'яків" – це вона перегорнула швидко, бо Томас почав здригатися, — до "Гроза, щоб знищити церковне свято", а потім до: "Заклинання, щоб автобус приходив вчасно" та "Захистити тіло від всякої магії", і …

— Тримай там, — наказав Томас. – Це наше. Якщо ми його застосуємо, то вона не зможе нам нашкодити.

Вуховертка подивилась. Закляття займало дві сторінки дрібнесенького почерку.

— Але Заварний Крем, тобто Томас, у ньому ж сотні компонентів!

— Всі вони знаходяться десь у цій кімнаті, а в нас ще ціла ніч, — сказав Томас. – Починаймо. – Він сів перед книгою, хвіст загорнувся навколо передніх ніг та м'яко посмикувався. – Для першої стадії тобі треба: порох з щурячих кісток, очі тритонів, і добре порізана жаба. Поки ти це робиш, можеш почати нагрівати блекоту чорну[8] — тобі треба нагріти із нею три волосини з хвоста кішки, і я сподіваюсь ти вирвеш їх ніжно.

Добру половину ночі Вуховертка ковзала туди-сюди по слизу, працюючи важче, ніж за весь час, коли вона працювала на Беллу Ягу вдень. Томас сидів, схилившись над книгою так, ніби від спостерігав за мишачою норою, називаючи наступні компоненти для заклинання.

— Зараз беладона – це четверта пляшка з цього боку, не така запилена як інші. Накрапати три краплі у блекоту чорну. – Приблизно в середині він сказав, — потрібен домочадець. Нічого страшного. Я тут.

— Що це означає? – роззявила рота Вуховертка. У цей момент вона розтирала слизово-жирну субстанцію однією рукою, а іншою перемішувала клейку зелену суміш із іншими, так, ніби від цього залежало її життя. Можливо так воно і було, подумала вона. Белла Яга не їй цього не вибачить, якщо дізнається.

— Домочадець, це кіт або інша тварина, яка є помічником відьми, — пояснив Томас. – Тварина повинна бути поруч із закляттям, щоб воно працювало. Та, — додав він самовдоволено, — чорний кіт є найкращим у цьому.

— Тоді чого ти весь час втікаєш? — здивувалася Вуховертка, розтираючи та перемішуючи. Це було схоже на спробу погладити голову та потерти живіт одночасно.

— Тому що мені не подобаються заклинання, які вона робить, — відізвався Томас. – Вони змушують мене почуватися так, ніби хтось гладить мене проти хутра. Зараз додати одну краплю трояндового еліксиру у зелену суміш.

Саме перед закінченням, виник неприємний момент, коли Томас прочитав:

— Змішайте усе разом у великому казані та вимовіть слова.

— Які слова? – запитала Вуховертка, схилившись за Томасом, щоб подивитися. У книзі не було написано жодного слова. "Після вимовляння слів закляття розпочне працювати, розмажте отриману мазь по всьому вашому тілу". – ЯКІ СЛОВА? – закричала Вуховертка. – Тут не сказано!

— Заспокойся! – кинув Томас, який і сам виглядав дещо знервовано. — Це мають бути слова, які все з'єднають. Я чув як вона вимовляє зо шість різних слів. Гадаю, я зможу згадати…

— Тобі б краще згадати, Заварний Крем… тобто Томас! – сказала Вуховертка. – Після всього що я зробила! Скажи всі слова. Кожні, які ти коли-небудь чув!

— Добре, — сказав Томас, роздратовано махаючи хвостом. – Але за умови, якщо ти перестанеш називати мене Заварним Кремом. Тобі треба повторювати їх за мною точно так, як я їх вимовлятиму. Ти тут відьма, а не я.

Тож Вуховертка розмішала суміш та уважно слухала усі ті дивні слова та звуки, що вимовляв Томас. Вона намагалася вимовити кожне з

них точно так, як це робив він, а це було не так вже й легко. Деякі звуки були занадто дивні. Але вона думала, що закляття запрацювало. Суміш була якогось рожевого коліру, коли вона вилила та висипала усі компоненти у казан, але коли Вуховертка все перемішала та промовила слова, суміш стала безбарвною та ледь пахнула трояндами. Вона дуже здивувалась, коли Томас замовчав, він раптом повалився на спину та корчився на столі, розмахуючи всіма своїми лапами.

— Щось не так? – запитала вона з тривогою.

— Ні! – паралізуючи промуркотів Томас, — Просто… просто… деякі звуки – це моя лайка, бо я не міг згадати слова!

Вуховертка зрозуміла, що так він сміявся, як сміються коти.

— Сподіваюсь, воно все-таки працює, — сказала вона. — Що мені робити зараз? Розмазати по собі?

Томас досить швидко скочив на чотири лапи.

— Так, але спочатку намасти мене, — сказав він. – Я так само важко працював. І з мене вже досить її черв'яків – вона насилала їх щоразу, коли була роздратована

Це здавалося справедливим. Вуховертка відщипнула дві великі купки безбарвної пасти та ретельно натерла нею Томаса, поки його чорне хутро не стало повністю замазаним вологою пастою, аж до шкіри. Томас завернувся у купку, а його хутро стирчало як шипи.

— Вє-є! — сказав він, з огидою трясучи передню лапу. – Сподіваюсь, воно всмокчеться, чи ще якось зникне.

Здавалося, воно справді зникло. Коли Вуховертка майже намастила усю себе, – дуже економно, бо паста зникала надзвичайно швидко, – Томас потрусився і знову був гладкий, та шикарний.

— Значно краще! – сказав він. Кіт випростував задню ногу та облизувався, поки Вуховерка витерла свої ступні ганчіркою та розмазала рештки пасти по підошвах та між пальцями ніг.

— Думаєш воно буде працювати? – запитала вона.

— Фух, — сказав Томас. Його рот був набитий хутром. – Краще б воно працювало. Я не збираюся знову крізь це проходити.

— Я так само! – зівнула Вуховертка, коли нарешті йшла до ліжка. Це зайняло чимало часу: все прибрати та поставити на свої місця, щоб Белла Яга не здогадалася, що вони щось робили у майстерні. Після цього вона вимила свої ступні від слизу, а потім ще довелося змивати сліди від слизу з підлоги коридору. Вуховертка ледь не заснула на підлозі коридору, поки мила там.

І, певна річ, здається пройшло лише п'ять хвилин як вона заснула, а Белла Яга вже стукала у двері Вуховертчиної спальні та кричала.

— Вставай, ти, маленька ледача тварюко! Мандрагор хоче бекону та яєць.

— Скажіть йому, щоб наказав демонам це зробити, — загарчала Вуховертка.

— Що? – проревіла Белла Яга.

— Я вже йду! – проревіла у відповідь Вуховертка. – І я не ваша рабиня!

— Це ти так думаєш! – крикнула Белла Яга.

Глава 5.

Не дивно, що того дня Вуховертка була у дуже поганому настрої. Поки вона працювала у майстерні, то бурчала собі під ніс, а потім бурчала голосніше, коли їй довелося здійснити стомлюючу прогулянку у вкритий бур'янами сад за кропивою та чемерником.

— З мене досить її ставлення до мене як до рабині! – сказала вона. – Ще й дощ! – вона попленталася назад та кинула мокрі рослини на стіл.

— Не роби цього! – рявкнула Белла Яга. – Я ж казала тобі покласти рослини у казан, ти безпорадна мала тварюко!

— А я казала вам, що я не ваша рабиня! – рявкнула Вуховертка у відповідь. – Я погодилася бути вашою асистенткою, а ви повинні були вчити мене магії, і замість цього, все що я отримала від вас – робота до півсмерті!

— Я не погоджувалася вчити тебе магії! – кричала Белла Яга. – Я забрала тебе Сент-Мовальду, тому що мені потрібна ще одна пара рук!

— Тоді ви – шахрайка! – сказала Вуховертка. – Ви обдурили місіс Бріггз та мене. Ви сказали місіс Бріггз, що будете мені прийомною матір'ю.

Белла Яга пронизливо подивилась на Вуховертку. Вона була у такій люті, що її коричневе око закотилося угору, а синє – униз. Вуховертка вельми перелякалась та подумала чи не зайшла занадто далеко. Але все що зробила Белла Яга – це стукнула Вуховертку по голові, так що у дівчинки у вухах задзвеніло.

— Авжеж, прийомною матір'ю, — сказала вона, злостиво сміючись. – Йди та принеси ще горючого під казан. Швидко. Або я натравлю на тебе черв'яків.

Вуховертка, хитаючись від запаморочення в голові, підійшла до купи мулу, де було зелене полум'я та поклала палички під казан. Коли у її голові трохи прояснилося, вона сказала:

— То ви збираєтесь вчити мене магії, чи ні?

— Звичайно, що ні, — відповіла Белла Яга. – Ти лише моя додаткова пара рук.

"Правильно!", подумала Вуховертка: "Ось воно!"

Вона кипіла від люті решту ранку, але пильнувала, щоб кипіти тихесенько, аби Белла Яга не помітила наскільки Вуховертка розгнівана. На ланч був особливий чудовий пастуший пиріг, який використовувався кухарем Сент-Мовальду як своєрідні ліки для Вуховертки. Мандрагор наказав демонам принести цю страву, тому що йому пиріг також подобався. Вуховертка ледве повірила своїм очам, коли впізнала пиріг. Вона дивилася на свою тарілку та ледве їла, через злість та тугу за дитячим будинком.

Після ланчу, Белла Яга зібрала усі свої заклинання, що були зроблені в останні декілька днів, турботливо поклала кожне у пластиковий пакет та всі пакети поклала у кошик для покупок. Вона зняла свого червоного капелюха з вішака у коридорі та наділа на голову.

— Я йду, щоб доставити їх моїм клієнтам, — сказала вона.

Незважаючи на злість, Вуховертка була зацікавлена достатньо, щоб запитати:

— А ви полетите на мітлі?

— Звичайно, що ні, — сказала Белла Яга. – Всі мої клієнти дуже респектабельні. Вони належать до "Друзів Землі" та "Об'єднання матерів"[9]. Їх схопить удар, якщо їхні сусіди побачать як я появляюся у них на мітлі! А зараз перестань задавати дурні питання та вимий тут підлогу. Щоб коли я повернулася, вона була така чиста, що з неї можна було б їсти.

Вуховертка дивилась, як Белла Яга відкрила порожню стіну в кінці коридору, так, ніби це були вхідні двері, та вийшла надвір. Як тільки стіна захлопнулась, Вуховертка кинулася у майстерню, окликаючи Томаса.

— Ну що ще? – сердито запитав Томас, вилізаючи з однієї з мисок для змішування. – Я спав. Єдиний час, коли я можу побути у спокої, це коли вона виходить з дому.

— Так, я знаю, — сказала Вуховертка. – Але допоможи мені, це всього п'ять хвилин. Яке закляття слід використати, щоб додати комусь додаткову пару рук?

Томасова нога застигла на підборідді, яке роздратовано він чухав.

— Яка чудова ідея! – з повагою сказав він. – Давай подивимось у книзі.

Єдине закляття у книзі, яке не мало нічого подібного до того, що вигадала Вуховертка, називалося: "Зробити додатковий приріст на чиємусь тілі".

— Думаєш це може допомогти? — запитала вона у Томаса.

— Майже, — сказав Томас та присів на сторінці. – Найбільша трудність у тому, щоб отримати волосся з її голови, щоб покласти у образ. Вона не дозволить і близько підійти до її волосся, якщо це від неї залежить.

— Я його якимось чином достану, — рішуче сказала Вуховертка. – Вона все твердить, що хоче додаткову пару рук. Вона її отримає, навіть якщо це вб'є мене!

Наступну годину Вуховертка збуджено працювала. У заклинанні було сказано зробити образ особи з різного виду неприємних речей. "Коли ви зробили додаткові частини, які ви задумали, з крил кажанів та бджолиного воску, то вставте їх до образа", а Томас допомагав як домочадець. "Компонент, що змушує заклинання працювати — волосся, з голови особи, над якою ви працюєте, обмотане навколо образу".

Вуховертці подобалося робити модель Белли Яги. Вона, час від часу, бігала до ванної кімнати, звіритися із малюнком, чи зробила вона образ достатньо потворним. Але у неї виникла проблема із додатковою парою рук. Вони були надто крихітними. Вона скрутила їх, а потім почала з початку, і так – тричі. Потім, коли вона нарешті зробила їх правильного розміру, то ніяк не могла вирішити, куди б найкраще їх приліпити.

— Може на її лікті? – запитала вона Томаса.

— Або на коліна, — запропонував Томас. – Вона… — він замовк та вигнувся дугою, його хутро стало дибки. – Ховай! Швидко! Вона повертається!

Вуховертка нічого не чула, але вона знала, що звірі мають значно чутливіші вуха, ніж люди. Вона не стала сперечатися. Вона встромила дві крихітні руки, куди-небудь, аби не загубити їх. Вона схопила образ – та велику викрутку, бо їй у голову прийшла ще одна ідея, — та побігла з усім цим в свою спальню. Вуховертка запхала модель та викрутку під

подушку та побігла назад до майстерні. Вистачило часу лише щоб схопити мітлу та почати мести, перш ніж Белла Яга зайшла.

— І ти називаєш це чистою підлогою? – сказала Белла Яга. – Ти нічого не отримаєш на вечерю, поки не попрацюєш краще, ти, ледаче створіння!

Вуховертці довелося підмітати та скребти та мити решту дня. Але вона була така зайнята, розмірковуючи над тим, як отримати волосся з голови Белли Яги, що ледь помічала що робить. Вона думала, що якби ж то вона змогла знайти спальню Белли Яги, це було б легко. Там би був гребінець на туалетному столику, а на ньому – волосся. Белла Яга ніколи нічого не прибирала.

До вечері підлога була майже чиста, але не зовсім. Белла Яга підступно посміхнулась.

— Можеш іти до своєї спальні та з'їсти хліб та сир на вечерю, — сказала вона. – Може це навчить тебе не бути такою лінивою у майбутньому!

Вуховертка побігла у свою кімнату, сподіваючись побачити демона, який принесе хліб та сир. Але була дещо розчарована. Щось, безумовно, зайшло у кімнату. У ній стояв виручий вітер та відчуття жару. Але усе, що побачила Вуховертка, була тарілка із обідом орача[10], з пабу по дорозі, який раптово з'явився в середині її ліжка, а вихор зник, як тільки вона на нього глянула.

— Ви тут? – запитала Вуховертка. Жодної відповіді.

Після того як вона з'їла обід орача – він був цілком ситним, з двома видами солінь та круто звареним яйцем, так само був сир та французький хліб, — Вуховертка задумливо витягла викрутку з-під

подушки. Вона опустилася на коліна біля стіни, яка мала б бути стіною ванної кімнати з іншого боку, та

почала викруткою колупати дірку. Томас сказав, що з іншого боку була кімната Мандрагора. Само собою зрозуміло, що кімната Белли Яги також була там. Отже, Вуховертка свердлила, вертіла та дряпала, поки не відчула, що кінець викрутки потрапив у повітря, із іншого боку стіни. Тоді, дуже повільно та обережно, ледь насмілюючись дихати, вона витягла викрутку зі стіни та зазирнула у отвір.

Спека дихнула їй у око. Вона змушена була витерти пил від штукатурки, перш ніж знову зазирнути. Коли вона це зробила, то виявила, що дивиться не у спальню. І не у ванну кімнату. Здавалося, що це була, свого роду, кімната для досліджень, пофарбована у чорне, золоте та червоне. Величезна фігура Мандрагора сиділа поруч, за чимось, схожим на конторку. За ним Щось кружляло та корчилось. Вуховертка могла бачити лише частини цього Щось, але вона була досить впевнена, що це був демон. І якщо це був демон, вона знала, що більше ніколи у житті не хоче бачити демона. Вона прибрала око від стіни та заткнула отвір викруткою.

— Тьху! – вигукнула вона. Це жодним чином не наближувало її до здобуття хоча б одного волоска Белли Яги. Вона сіла навпочіпки на п'ятках, розмірковуючи. Через деякий час, все ще розмірковуючи, вона піднялась та пішла у ванну кімнату – подивитись на стіну. Звичайно ж, там був маленький, сипкий отвір, і вона могла бачити кінець викрутки, що стирчав у ньому.

— Я не розумію магії, — сказала Вуховертка. – Вона буде вимушена навчити мене.

Глава 6.

Наступного ранку Белла Яга, як зазвичай, кричала:

— Вставай! Давай, поспіши! Мандрагор хоче смаженого хліба сьогодні на сніданок!

Вуховертка вскочила з ліжка, вскочила у одяг, та вискочила в коридор, щоб піти у ванну кімнату. Але тут вона завмерла та витріщилась на червоного капелюха Белли Яги, що висів на вішаку.

— Ну, звичайно! – сказала вона. – Б'юся об заклад, у цьому капелюсі повинно бути її волосся!

Вона швидко зняла капелюха, і певна річ, там були дві кучеряві платиново-блакитні волосини, що причепилися до стрічки капелюха всередині. Вуховертка зняла їх та побігла у ванну кімнату, де заховала їх у свою косметичку.

— Поквапся! – крикнула Белла Яга.

"Почекаєш!", подумала Вуховертка. Вона поспішила на кухню та поклала декілька скибочок хліба у сковороду. Хліб всмоктав жир зі сковорідки а потім – згорів, незважаючи на те, що Вуховертка вилила жиру на галон[11] більше, ніж потребувало приготування.

Мандрагор витріщився на тарілку сухих чорних скибочок.

— Що це? – він перевів погляд на Вуховертку. Вона побачила червоні іскри в його очах.

— Я до цього часу ніколи не готувала смажений хліб, — сказала вона. – Хіба він не так готується?

— Ні, — сказав Мандрагор. Палаючі ями його очей звернулися до Белли Яги. – Чому ти її не навчила?

Белла Яга зблідла.

— Ну, я… е-е… кожен може приготувати смажений хліб.

— Неправда, — сказав Мандрагор. – Не дозволяйте цьому знов турбувати мене. – Він махнув рукою. Над його плечем, захвилювалося повітря. Солодкий голос сказав, нізвідки:

— Як я можу сьогодні служити своєму огидному господарю?

— Не груби, — прогарчав Мандрагор. – Можеш забрати цю їжу геть та принести мені трохи справжнього смаженого хліба зі скаутського табору у Еппінг Форест.

— Так, мій жахливий господарю, — сказав голос. Повітря що коливалось закружило. Вуховертка лише встигла блимнути очима, як згорілий хліб зник, а замість нього з'явились золотисті підсмажені скибочки. Тоді Мандрагор хмикнув та почав їсти, у жахливій могутній тиші. Белла Яга сиділа також дуже тихо. Вуховертка побачила, що Томас відповз та сховався за відро з сміттям, під раковиною, так що вона вчинила мудро, що мовчала. Сніданок, здавалось тягнувся цілий рік.

Коли сніданок, нарешті, закінчився, Белла Яга погнала Вуховертку до майстерні.

— Як ти смієш так турбувати Мандрагора! — сварилася вона. – Ти ледь не втягнула мене у неприємності!

— Ну, ви повинні були мене навчити таким речам, а не просто змушувати мене робити їх, — сказала Вуховертка.

— Не треба мені твоїх дурнуватих виправдань! – сказала Белла Яга. – Ти тут, щоб працювати. Я ж казала тобі що потребую додаткової пари рук.

"І ти її отримаєш", — люто подумала Вуховертка.

Вони почали працювати. Коли пройшло достатньо часу, щоб це виглядало природно, Вуховертка сказала:

— Мені треба у туалет.

— Робиш усе, аби роздратувати мене! – сказала Белла Яга. – Добре. У тебе рівно дві хвилини. Трохи довше і отримаєш черв'яків.

Вуховертка побігла до ванної кімнати та забрала дві волосини із косметички. Потім вона метнулась до своєї спальні. Дуже поспішаючи, вона підняла подушку, начепила дві волосини на маленький образ Белли Яги та побігла назад у ванну кімнату, щоб спустити воду у туалеті. Вона пронеслась назад до майстерні.

У майстерні стояло моторошне виття, коли вона відчинила двері. Томас проскочив поміж ніг Вуховертки та пірнув у її спальню, геть з очей.

— Що ти накоїла? — верещала Белла Яга. – Ти, лихе дівчисько, що ти накоїла?

Вуховертка двома руками прикрила рота, щоб не розсміятися голосно. Вона не помітила куди вставила додаткові руки. Вона занадто поспішала. Кінець однієї руки стирчав з лоба Белли Яги. Вона коливалась, а її пальці то відкривали, то закривали обзір очам Белли Яги. Поки Вуховертка дивилась, вказівний та великий пальці знайшли носа Белли Яги та ущипнули його. Белла Яга завила та розвернулася.

Інша рука, до величезного задоволення Вуховертки, стирчала ззаду твідової спідниці Белли Яги, як хвіст. Ця рука також її ущипнула.

— Сьо ди нагоїла? – знову закричала Белла Яга, намагаючись відірвати вказівний та великий пальці від свого носа.

— Дала вам додаткову пару рук, — відповіла Вуховертка. – Лише, те, що ви хотіли.

— О-о! – вила Белла Яга. – Я надгавлю на дебе чегв'ягів!

Вуховертка виявила, що щось її швидко штовхає. Було відчуття, ніби вона прокотилася на невидимій мітлі. Штовхання притягнуло її у спальню та захлопнуло за нею, із грюкотом, двері. Вуховертка почула як клацнув замок та зрозуміла, що її замкнули у кімнаті. Вона обернулася та побачила Томаса, який стояв у її ліжку, впавши у ступор, його хутро стало дибки, а очі витріщалися.

— І залишайся гам! – ззовні закричала Белла Яга. – Залишайся з чегв'ягами!

Томас протяжно та тремтячи заскиглив та пірнув під ковдри у Вуховертчиному ліжку. Там він повзав, просувався та ліз, до поки, врешті-решт, не став абсолютно маленьким дуже пласким горбиком.

— Тобі не треба ховатися, — сказала йому Вуховертка. – Ми ж зробили те заклинання. Тепер вона не може заподіяти нам шкоду.

Але було ясно, що Томас зовсім не вірив у заклинання. Він залишався там, де був, не розмовляв та не поворухнувся навіть тоді, коли Вуховертка ткнула його. Вона зітхнула та сіла на ліжко, щоб побачити, що ж буде з тими черв'яками.

Десь через хвилину, образ Белли Яги вилетів з-під подушки та гепнувся на підлогу. Вуховертка побачила, що дві маленькі руки відпали. Вона підняла образ та спробувала встромити рученята назад. Вона спробувала встромити їх у декілька різних місць, але здавалося, що ніщо не могло їх утримати. Вуховертка зітхнула знову, так як зрозуміла, що Белла Яга якимось чином повністю знищила закляття.

Тоді прибули черв'яки. Вони з'явилися нізвідки, у великому згортку, що звивався, та впали на підлогу, біля ніг Вуховертки. Вуховертка висмикнула свої ноги з їхнього шляху та витріщилася на них. Здавалося, їх, щонайменше, було із сотню. Вони були розміром з дощових черв'яків і, як і обіцяла Белла Яга, вони були сині та фіолетові та дуже звивалися. Як зрозуміла Вуховертка, черв'яки звивалися, тому що не були щасливі на голій підлозі. Деякі з них намагалися звитися униз, крізь тріщини у дошках підлоги, щоб сховатися від денного світла.

— Наше заклинання працює, — сказала Вуховертка горбику, який був Томасом. – Черв'яки на підлозі, і не роблять нам жодної шкоди.

Горбик відмовлявся рухатися або говорити.

— Панікер[12]! – вигукнула Вуховертка. – Ти гірший за Заварного Крема.

Але, оскільки Томас все ще відмовлявся говорити чи вилазити, Вуховертка сиділа та думала про черв'яків. Вони зовсім її не турбували, як черв'яки. Але дещо турбувало її. Згодом вона зрозуміла що. Передбачалося, що черв'яки будуть у неї всередині. Якщо Белла Яга побачить, що, натомість, вони на підлозі, вона зрозуміє що Вуховертка та Томас зробили захисне заклинання. І тоді Белла Яга одразу його зруйнує.

Вуховертка роздумувала як приховати черв'яків. Єдине місце в кімнаті, де їх можна було б заховати, було усередині ліжка, але оскільки

Томас дуже боявся черв'яків, це було б не добре. Але – Вуховертчині очі пробігли по викрутці, яка все ще стирчала у стіні. Отвір, який вона зробила, був як раз того

розміру, щоб крізь нього просунути черв'яка. Белла Яга, здається, ніколи не підходила до ванної кімнати, тож черв'яки могли заповзти під килимок та заховатися там, поки Белла Яга не вирішить випустити Вуховертку. Тоді вона зможе покласти їх у відро та віднести у зарослий бур'янами сад, де вони будуть щасливішими.

Вуховертка піднялася та витягла викрутку зі стіни. Тоді вона взяла найближчого синього черв'яка, що звивався, та засунула його у отвір. Черв'як охоче поліз. Він дійсно ненавидів перебування на підлозі. Як тільки він проповз, Вуховертка взяла наступного, і наступного. Вона клала черв'яка за черв'яком, почуваючись так, ніби робить добру справу. Так кожний буде щасливішим, а Белла Яга ніколи не дізнається.

Вона згодувала отвору останнього черв'яка, коли Томас виліз з-під ковдри.

— Що ти робиш? – запитав він.

— Відсилаю черв'яків, щоб сховати у ванній кімнаті, — пояснила Вуховертка.

— Ні! – завив Томас та сховався під ковдру, як щур у водостічну трубу.

— Чесно, Заварний Крем, тобто Томас! – сказала Вуховертка, коли відпустила хвоста останнього черв'яка. – Ніхто не подумає…

Стіна стала розпеченою до червоного.

Вуховертка опинилась на іншій стороні кімнати, навіть швидше ніж Томас сховався у ліжку. За розпеченою стіною роздавалося гарчання, яке дуже швидко виросло у виття та рев. Вуховертка затулила вуха. Як тільки вона це зробила, більша частина стіни зникла і у тому місці пронісся Мандрагор. Він горів чорним вогнем і був вищим ніж коли-небудь. Його очі були червоними ямами люті. Темний вогонь лився назад, з його рогів на голові.

Вуховертка виявила, що присіла під ліжком, не знаючи як вона туди потрапила.

— Черв'яки! – заревів Мандрагор. – Я ДАМ ЇЙ ЧЕРВ'ЯКІВ!

З-під ліжка, Вуховертка бачила його величезні ступні, які, зараз, здавалося, мали кігті, та залишали ями, що диміли, на підлозі, де він пройшов крізь її спальню та крізь стіну, поряд із дверима. Ревіння та напруження заповнило повітря, там де він пронісся. Підглядаючи з того місця, де вона присіла, Вуховертка побачила лускаті лапи, щурячі хвости, вкриті слизом копита, рогові кінцівки крил та багато дивніших речей, що були частинами безлічі демоні, що слідували за Мандрагором. Вона не намагалася їх розгледіти. Насправді, деякі з них змусили її заховати обличчя в долонях.

Із величезним тріскотом, Мандрагор увійшов у майстерню крізь стіну. Був такий шум, як у грозу. Вуховертка чула, як Белла Яга верещала:

— Це не я! Це не я!

Потім вона почула, як Белла Яга викрикує гнівні закляття. Тоді був гуркіт та Белла Яга просто верещала. Вуховертка бачила блиски зеленого та чорного світла.

Тоді все стихло. Це не була хороша тиша. Вуховертка залишилась, де була. Вона ані поворухнулась, ні відняла рук від обличчя, навіть коли почула, що двері її спальні відчинилися.

— Виходь, — сказав Мандрагор.

Вуховертка вилізла, дуже повільно. На її подив, не було ні спалених ділянок на підлозі, ні якихось дірок у стінах. Мандрагор стояв у дверях, виглядаючи як звичайних чоловік у поганому настрої, за винятком маленьких червоних іскор, у середині його очей.

— Вона наслала на тебе черв'яків, — сказав він.

— Так, — сказала Вуховертка, — а я поклала їх у ванну кімнату, щоб заховати. Це було помилкою.

— Магічні черв'яки проходять у магічне місце, — сказав Мандрагор. – Вони потрапили у моє лігво. Вона більше не буде цього робити. Ти більше не будеш цього робити. Я сказав їй, щоб зробила тебе справжнім асистентом та як слід навчала. Я не люблю, коли мене турбують.

— Дякую, — сказала Вуховертка. – Не могли б ви змусити її відправити мене у школу завтра, а також тоді, коли розпочнеться семестр? Я маю побачити мого друга Заварного Крема.

— Можливо, — сказав Мандрагор. Він підійшов до стіни, туди, де Вуховертка зробила дірку.

— У котеджі буде значно спокійніше, якщо мене цілий день не буде, — швидко зазначила Вуховертка.

— Я обміркую це, — сказав Мандрагор. Він увійшов у стіну та зник.

— Добре, — сказала Вуховертка. Вона повернулась та вирила Томаса з-під ковдри. Він лежав важкий та м'якесенький у її руках. Вуховертка зарилася обличчям у його хутро та почала муркотіти. Вуховертка посміхнулась. Вона подумала про те, що тільки-но сталося. – Знаєш, — сказала вона Томасу, — якщо я робитиму усе правильно, ми в змозі зробити так, щоб вони обидва поводилися саме так, як хочемо ми.

Вона віднесла Томаса по коридору до майстерні. Белла Яга, червона та зацькована, збирала уламки та осколки розбитих мисок, для змішування. Вона лиховісно повернула синє око у бік Вуховертки. Вуховертка сказала швиденько, перш ніж Белла Яга встигла щось вимовити:

— Будь-ласка, я прийшла на свій перший урок магії.

Белла Яга гнівно зітхнула.

— Добре, — сказала вона. – Зараз ти перемогла. Але хотіла б я знати як ти це зробила!

Минув рік.

Вуховертка щасливо зітхнула, коли прокинулась та спробувала витягти свої пальці ніг з-під товстого Томаса. Кожен у її новому будинку робив саме те, що вона від них хотіла. Це було, мало не, краще ніж у сиротинці. Мандрагор навіть почав називати її Любоверткою[13]. Коли Вуховертка просила його наказати демонам принести їй сніданок, демони одразу його приносили. Вони починають виконувати накази Вуховертки, навіть не чекаючи поки вона спершу звернеться до Мандрагора. Вчора вони принесли їй меню сніданків найкращого готелю у місті. Вуховертка узяла його та вивчила.

Сніданок у ліжко, що складається з копченої риби чи з омлету, чи з обох разом? Поки вона розмірковувала що б вибрати, чи може ще й

додати йогурту, то згадала єдину сумну пляму у її житті. Ніщо не змусить Заварного Крема відвідати її вдома. Він занадто сильно боїться Мандрагора. Нарешті, вона вибрала змішаний гриль, а щодо Заварного Крема, то вона може над ним попрацювати, так само, як вона попрацювала над своєю новою родиною.

_____

1 – в англійській мові назва Вуховертка/щипавка – Earwig – складається зі слів: ear – вухо та wig –мозок. Існує забобон, що вуховертки заповзають у вуха сплячих людей та поїдають їх мозок. Як кажуть вчені – це нісенітниця.

2 – картопляна запіканка із м'ясом

3 – в англомовних країнах кольором — blue rinse, іноді називають літніх доглянутих жінок, які є соціально-активними, і відносно багатими

4 – 2 метри 74 сантиметри

5 — Ймовірно його призвістко — Заварний Крем (англійською – Custard), виникло через подібне звучання до його прізвища (англійською –Coster)

6— Очевидно, місіс Бріггз вирішила, що "Еріка Вігг" (Erica Wigg) найбільше схоже на "Вуховертку" (Earwig)

7 – інша назва — переступень або нечіпай-трава

8 — інші назви: зубовик, мюльник, німиця, собачий мак

9 – дві реально існуючі міжнародні організації

10 — Ploughman's Lunch – популярна у Великобританії холодна їжа, яку, зазвичай, подають у пабах Складається із: сиру, хліба та чатні (індуський соус з овочей та/або фруктів). Іноді у добавляють варені яйця, шинку та мариновану цибулю, традиційно подають із пивом

11 – в Англії 4,546 літра, в США – 3,785 літра

12 – в оригіналі вона каже "Scaredy-cat", що дослівно означає "лякливий кіт",. Але в деяких англомовних країнах даним словом називають людину, яка лякається без причини. Зазвичай використовується по відношенню до дітей

13 — в англійській мові він до її імені — Earwig (Вуховертка) додав одну букву та отримав – Dearwig (дослівно Dear – люба, wig — мозок)